

do sada oprobanih puteva za pospoljavanje i primenu moći. Nosioci političke moći u »novom veku« od početka se trude da je ispolje vanprinudno i širim mehanizmima nego što su samo institucije uspostavljene za donošenje odluka koje će moćnici, potom, i sankcionisati. Zato je svaki njihov akt, pa i političko komuniciranje, ujedno posredno, opominjuće, diskretno nagoveštavanje posедуjuće moći. Znamo i zašto. Porukama koje konotiraju posedovanje moći takvi subjekti utvrđuju sopstvenu samosvest i samoohrabrivanje; komuniciraju simbole moći pred sledbenicima a radi uvećanja njihovog broja ili organizovanja; upućuju poruke političke komunikacije i protivnicima, radi njihovog osporavanja ili nadvladavanja. To daje za pravo autoru da zaključuje: »Politička komunikacija je, prema tome, istovremeno i jedan specifični mehanizam posredovanja moći i volja kojima subjekti političke prakse, na osnovu svojih socijalno-klasnih statusa, međusobno konkurišu u preraspodeli 'otudene' moći, preuštene u legalizovane forme političke vlasti, aparat javne vlasti — državu.« (str. 20)

Sve što je do sada rečeno potvrđuje da je polazna komunikološka paradigma o socijalnim konfliktima. Potvrđuje da Đorđević vodi raspravu u granicama socijalne, preciznije bi bilo reći socijalno-psihološke teorije informacija. Komunikativni čin političke komunikacije on određuje kao kompleks socijalno-psiholoških zbivanja objedinjenih interakcijskom razmenom poruka sa političkim implikacijama. (str. 32). Politička poruka je složena informativna struktura, a na analizi »rada« te slojevitte poruke u svesti primaoca obavlja se mikroanaliza političkog komuniciranja. Komunikaciona situacija je aktuelno dati sklop okolnosti pod kojima se odvijaju i praksa, i politički proces, i svi vidovi komuniciranja.

Kada se raspadne globalni referentni okvir, pod čijom presijom su uvežbali svoje ponašanje subjekti političke komunikacije, to jest, kada se razvrgne konformistička komunikaciona situacija, zakonito se menja čitav proces političkog komuniciranja. (str. 39) Zato se i desilo ono na šta smo skrenuli pažnju na samom početku, da je komunikološka analiza u ovoj knjizi zahvatila i promene u političkom sistemu. Komunikologija prelazi u politikologiju. Može se čak uzeti da je u ovom kontekstu, komunikaciona situacija svaki poredak koji je istorijski od strane slobodnih, i formalno-pravno izjednačenih ljudi dobio legitimnost. Ako bi se vizura pomerila od sistema ka čoveku, od političkih subjektiviteta koji su strukturirani ka nestruktuiranim, autor bi, po mom mišljenju, komunikacionu situaciju najradije izjednačio sa kategorijom političke kulture. Primeri socijalnih gibanja u našoj zemlji u ovom trenutku, dobro svedoče o sprezi između poretka, njegove legitimnosti, njegovim akterima i političkoj kulturi. Nagle promene u svim ovim domenima socijalnih aranžmana menjaju u ovoj zemlji vrlo brzo jednu sintetičku kategoriju kao što je komunikaciona situacija naše političke komunikacije.

Jedino u ovom svetlu objašnjivo je da su čitave dve glave u knjizi posvećene državi, i političkoj kulturi. Za autora je država izazov kao regulatorni mehanizam komunikativnog ponašanja. U praksi, od nje se očekuje da stvori »jednake šanse« za delanje subjekata političke prakse. Bez države, sukobi interesa mogli bi da uzmu onaj ekstremni vid borbe u kojima je kraj svake civilizacije, i kraj bilo kakvog komuniciranja. Tada se umesto simbola izmenjuju efekti oružja, »oružje progovara«. Država određuje prvo, koji od stvarnih nosilaca interesa mogu postati subjekti prakse u kojoj će nastati odluka kao posebna poruka koja znači političko i ujedno obavezno ponašanje. Drugo, država utvrđuje pravila ponašanja unutar svojih aparata, Toma Đorđević bi rekao svojih »instanci«. Pored kontrolne, zakonodavne, i egzektivne instance tu je i četvrta — afirmativna i kritička instanca. Nju stvaraju masovni mediji. Važan deo savremene političke borbe je pokušaj prisvajanja ovih komunikacionih tehnika (mas medija) zarad javne i masovne promocije sopstvenih interesa i moći pretendenata na vlast. Dakle, u medijima je interesantnija afirmativna sposobnost, potencijalna mogućnost da se parcijalni uticaji preliju na celinu društva. Aktuelna politička situacija u Jugoslaviji dobro svedoči o mnogim ovde vispreno nago-

veštenim tegobama, sa kojima se društvo mora suočiti kada državu liši njene moći, poluga uticaja i regulative.

Politička kultura je u knjizi »Komunikacija i vlast« shvaćena kao »... medijum transmisije principijelno antropološki ujedinjenih obrazaca kulture mišljenja i ponašanja na tokove političkog procesa i oblike političkog života savremenog čoveka.« (str. 60) Ona korespondira sa ideologijom vladajućih grupa ako one uspeju da ideološke vrednosti »preobuku« u ruho kulturnih obrazaca. Umesto komentara ovog ključnog stava podsetio bih na grdne teškoće koje socijalizam ima u stvaranju sopstvene političke kulture. Pošto je njegova ideologija pretovarena vrednostima-projekcijama, ukazuje na neka buduća stanja definisana kao »treba da bude«, teško je i njeno provođenje u političku kulturu širokih masa.

Time je uz masu u odliku savremene političke kulture ubrojana i manipulacija. Nju u principu omogućava sama činjenica da postoje masovni mediji, to jest oni kao određene tehnike za sprovođenje manipulativne prakse. Manipulacija nikada nije mogla biti univerzalnija, jer prethodno primenjivane tehnike nisu mogle da domaše do svih građana. Toliku sveobuhvatnost imaju tek visokotiražna štampa, radio, televizija, film... Glavni njihov autput, izlano dejstvo, su semantičke i estetske poruke sa političkim implikacijama. Masovni mediji utiskuju u masu tim posrednicima (porukama) principijelne slojeve svesti — gledano na duži rok delovanja, i pragmatične slojeve svesti — kroz propagandne kampanje. »Desilo se ono što se vrhunskoj kulturi minulih epoha nije moglo dogoditi, baš zbog toga što se operativno simbolički nije ni mogla pragmatički zloupotrebiti.« — kaže autor. (str. 75) Prema tome, ta i takva mogućnost univerzalne manipulacije glavni je potencijal političkog komuniciranja danas.

Na pragmatičnijem, kako kaže autor instrumentalnom planu, efekti političke komunikacije su trojaki. Prvi je politička socijalizacija pojedinaca i grupa. Tek kroz taj proces individuum postaje i »zoon politicon«, stvarajući svoje političke stavove i uverenja, ideološke i vrednosne orijentacije, socijalno-psihološke obrasce ponašanja. Istovremeno sa političkom socijalizacijom pojedinac usvaja i jedan »srednji sloj svesti« — srednji, jer nadmašuje njim individualne stavove a još nije u zoni ideologi-

je. To je razina »tačke gledišta grupe« kojoj se istovremeno sa socijalizacijom pojedinac pridružuje slobodnim izborom. Drugi efekat političke komunikacije je obezbeđivanje socijalne kohezije grupnih kolektiviteta. Kohezija se postiže organizacionim principima koje proglasi grupa, ako ih želi. Ali, unutar grupna dinamika, njene istoglasne reakcije na okruženje i jednosmerni odnosi prema drugim društvenim grupama nastaju kao rezultat obavljene političke komunikacije. Po rečima autora, njome se grupni identitet pretvara u grupni subjektivitet (str. 95). Neka najsvremenija iskustva o grupisanju ljudi zarad promovisanja svojih ciljeva i interesa govore da je komunikacioni sloj veza u grupi sada važniji od organizacionih. To se kao na dlanu vidi u strukturama koje zovemo novi društveni pokreti. Oni izbegavaju čvrstu organizaciju zbog rizika da se iz grupe izdvoji i otudi birokratski, upravljački sloj. Treći instrumentalni efekat političke komunikacije je grupisanje socijalnih energija kojima raspolažu politički subjekti. Razmena poruka sa političkim implikacijama obezbeđuje se i podupire sprezanje kolektivnih nosilaca društvene energije kroz komplete političkih partija, stvaranje koalicionih parlamentarnih većina, akciono povezivanje društvenih pokreta itd. Rasipanje klasičnog i jasnog klasnog antagonizma i tvrdokornih reprezentanata klasa, ovaj efekat sve je više uočljiv u političkim procesima savremenih političkih sistema.

Sa petim poglavljem koji smo upravo prikazali, iscrpljen je samo prvi deo knjige »Komunikacija i vlast«. Osim prvi prepoznatljivog i dvosložnim rečima otežanog stila pisanja, ovaj autor ima već manir da u iste korice smešta po dve, relativno nezavisne celine. Tako je, uostalom, postupio i u prethodno objavljenom tekstu. (»Teorija informacija / Teorija masovnih komunikacija«). Drugi deo prikazane knjige naslovljen je »Delegirana komunikacija« i on se samostalno razvija, to jest ponovo počinje prvom glavom itd. U osnovi, nastavak analize je provera iznetih teorijskih hipoteza na primeru izgradnje i razvoja sistema vlasti, političkih procesa i načina političkog komuniciranja u našoj zemlji — od narodnooslobodilačkog rata do danas. Međutim, pošto se radi o jednoj novoj temi ili sasvim drugoj knjizi, njeno prikazivanje ostavićemo za neku drugu priliku. Ovo tim pre, pošto je i autor svestan da drugi deo njegove knjige treba da preživi znatne izmene i poboljšanja.

poezija ivana slamniga

Ivan Slamnig: »Sed scholae«, Mladost, Zagreb, 1987;

»Relativno naopako«, Iros, Zagreb, 1987 »Tajna«, Naprijed, Zagreb, 1988;

zoran subotički

Svojevremeno je Ivan Slamnig, pesnik, teoretičar, dramaturg, prozaist, antologičar i prevodilac posegao za jednom poredbom koja mi se čini dovoljno zanimljivom za početak ovog teksta. Naime, razmišljajući, u jednom od svojih eseja, o prirodni jezika, reči, govora, a u vezi sa pesništvo Slamnig je rekao da jednom izgovorena reč nalikuje na hitnutu strelu: ni jedno ni drugo ne mogu se vratiti u svoje ishodište, time nam otkrivajući svoju suštinsku poziciju spram onoga čime se bavi. U toj misli sadržana je i suspregnuta jedna energija stvaralaštva u kojoj se odgovornost, maksimalna odgovornost postavlja kao krucijalni element čitavog intelektualnog angažmana. Zatim i izvestan strah koji proizilazi iz takve prirode stvari jer nedovoljno vešto odapinjanje strele, odnosno reči, može prouzrokovati niz neželjenih posledica, ali istovremeno ova poredba ujedno glorifikuje istinsku draž i lepotu stvaralaštva koje je, ako je pravo stvaralaštvo, rizik bez ostatka.

Kada se osvrnemo na ono što pripada prošlosti da bismo sagledali metu izgovorenih/napisanih reči i krajnji rezultat možemo utvrditi da je svaka hitnuta misao, rečenica i stih Ivana Slamniga pogodila pravo mesto: debelo meso naše kulture koja je sva bila

pod pashom jedne trivijalne ideologije. U tom prevratu, dakako, Slamnig nije bio usamljen ali samosvojnost koju je tada pokazao i osvojio traje do dana današnjeg. Stoga i nečudi da svaki zapis o novoj njegovoj knjizi počinje rečima: u modernom hrvatskom pesništvu Ivanu Slamnigu pripada posebno, izdvojeno mesto... Dok se posebnost i različnost ovog pesnika u onim burnim vremenima mogla pre svega iščitavati na fonu ideoloških premisa, sada se ona reflektuje u jednom drugom kontekstu, bitno drugačijem od onovremenog, kontekstu koji podrazumeva mnogo širi kulturološki horizont.

Šta uslovljava činjenicu da je svaka Slamnigova knjiga događaj po sebi, da predstavlja značajan datum u hrvatskoj i jugoslovenskoj književnosti i pored svih veoma grupnih pomeranja i gibanja u ukupnoj civilizacijskoj tektonici, pored potpuno izmenjene pozicije stvaraoca u odnosu na ono što stvara i u odnosu na društveni mehanizam u celini, na izmenjenu svest recipijentata, sa potpuno drugačijim odnosom snaga između književnosti i drugih vidova umetničkog izražavanja (TV, film, video, usavršeni globalni sistemi komunikacije, novi tehnološki pronalasci itd) u čijem znaku se nalazi druga polovina i kraj XX veka.

Šta uslovljava, dakle, činjenicu da je Slamnig i danas aktuelan i da se njegove knjige čitaju bez obzira na pesnikovu sumnju i lament da »nas nitko ne čita i da sve gubi smisao« izrečenu u pesmi »Literatura« iz knjige »Relativno naopako«, bez obzira što se zaista možemo složiti sa tim da je poezija bar što se čitanja tiče, spala na niske grane, da je postala suvišnijom kao nikada od sada. A Slamnigov pesnički i teorijski angažman išao je upravo suprotnim putem: da se poezija izvuče iz geta posvećenika, ili kvaziposvećenika, profesionalaca, kritičara, naučnika i literata svih vrsta i da se vrati tamo gde joj je i mesto, odakle ona, ustvari dolazi — među ljude, obične, prosvetne i neprosvetne, gde će njena komunikativnost doći do punog izražaja. U to ime pesnik je detronizovao pesmu, ideju pesme, njenu suštinu i formu, na zemlju spustio njenog tvorca i iz kovačnice velikih tema i velikih ideja izvukao ga na ulicu, otvorio mu oči za svakodnevno, za obično i toliko blisko svima, ukazao mu da je poezija i jezik poezije sve što nas okružuje, što služi komunikaciji, životu u ljudskoj zajednici. Ukazao mu je da »upotreba« vrednost pesme zavisi od stepena njene potencijalne ili stvarne komunikativne moći. Taj uloženi napor pesnikova za ostvarenjem komunikacije između pesme i čitaoca, u Slamnigovom slučaju, zaista je urodio plodom. Neupućeni bi mogao pomisliti da se radi o pesniku — kameleonu koji u svakom trenutku dobro oseća boju i sastav podloge na kojoj se nade pa shodno tome menja svoj stvaralački credo, postupak, leksiku, sintaksu i formu pesme ne bi li se što više dodvorio svom čitaocu. Ali ništa od te ulagivačke prirode nećemo naći u ovog pesnika. Naprotiv. Slobodno možemo reći da je pesnik Ivan Slamnig pisac jedne knjige i da nova ukriženja novih pesama nose samo kvalitativne promene.

U 1987-oj počastovani smo sa dve takve knjige: »Sed scholae i »Relativno naopako«, a 1988. pojavila se knjiga »Tajna« i nakon samo nekoliko nasumice odabranih pesama iz ove tri zbirke vidimo jednog autora, jednu čvrstu sazdanu poetiku, prepoznatljivu i blisku, jedan unutarnji habitus koji prosijava iz svake pesme. Sve je u znaku tog Jednog koji se

grana u mnogostrukosti izražaja, invencije, jednostavnosti i pitoreskosti, inovacijske dinamike i humornih rezova na telu tradicionalnog štiva. Svaka pesma je, ipak, jedno autonomno biće, jedno stanje ili zbijanje uhvaćeno flešom autorskog duha. Postupkom montaže i kolažiranjem različitih govornih, jezičkih nivoa, i u sinhroniji i u dijahroniji, stvara se utisak dubinskog, a ne površnog i površinskog otiska pored sve one, ipak, prividne jednostavnosti i lakooće izraza. Kontrapunktiranjem tradicionalnog i modernog, svetog i profanog, uzvišenog i svakodnevnog dobija se potreban napon da se sa živom radoznalošću ide od jedne pesme do druge, od jedne knjige do druge. Ustaljena, tradicionalna forma sa rimom kao zaštitnim znakom njenim čini jedan globalni kod unutar koga je moguće dekodiranje svih relevantnih značajki pesme. Odavno odustavši da nastupa kao poeta doctus Slamnig slavno nosi njegovu suprotnost što se krije u homo-ludensu specifičnog karaktera. Ovdje je reč o doziranom i dobro samokontrolisanom homo-ludensu koji ne može biti glavni junak »sveta naopako« već samo, u toj konstelaciji, sveta »relativno naopako«. U toj relativnosti, u tom gibanju između »pravog« sveta i onog »naopako« ostvaruje se igra stvaranja, intelektualni infantilizam u kome caruje nj. v. Humor i dosetka, erotika spajanja života i čoveka. Ni u jednoj pesmi nećemo zateći demijuršku poziciju subjekta, niti velikog razarača svih tablica vrednosti već jedno inteligentno, vedro i naivno (otuda tragovi sentimentlanosti u ovoj poeziji) pristajanje na zatečenost u svetu, taj karcinom egzistencijalističke misli. Ta, gotovo, ženska podatnost svetu rezultirala je povratnom spregom: podatnošću sveta pesnikovom duhu. U takvom međusobnom otvorenom davanju jezik se vaspostavlja kao magični prostor igre u kojoj se pravila samo podrazumevaju ali nisu obavezna. Zato pesnička forma nije mačeha jezičkoj normi: ima u njoj mesta i za šatro i za sleng i za arhaizme i tudice i citate usmenog i umetničkog pesništva i za dijalekte i idiolekte. Pojedini stihovi, ingeniozna rimovna rešenja ili naprosto poneki detalj ili dosetka čine ovu poeziju pristupačnu čitaocima najrazličitijih estetskih usmerenja i potreba.

OPŠTINSKA KONFERENCIJA SAVEZA
SOCIJALISTIČKE OMLADINE VOJVODINE
Broj: 02-92.
Dana: 08. 03. 1989. god.
KIKINDA

KONKURS

za učešće na XXII MAJSKOM SUSRETU PESNIKA SREDNJOŠKOLACA JUGOSLAVIJE

U KIKINDI

»MAJSKI SUSRET PESNIKA SREDNJOŠKOLACA JUGOSLAVIJE« je najveća tradicionalna pesnička manifestacija mladih u našoj zemlji.

Ove godine Susret se održava od 12. do 14. maja.

Na manifestaciji će biti pozvano 100 odabranih učesnika.

Učesnici šalju po 2 pesnička teksta (plus jedan o gradu domaćinu, ukoliko žele), u osam primeraka otkučanih pisačom mašinom, potpisanih punim imenom i prezimenom, nazivom škole i mestom.

Manifestacija se organizuje u okviru obeležavanja »DANA MLADOSTI«.

IZBOR TEME JE SLOBODAN.

Žiri će dodeliti pet ravnopravnih prvih, drugih, i trećih nagrada (posebno će biti nagrađeni radovi o gradu domaćinu).

Radove poslati najkasnije do 15. aprila 1989. godine na adresu:

OPŠTINSKA KONFERENCIJA SSOV KIKINDA, Titov trg br. 25 — 23300 Kikinda.

Sva obaveštenja na telefon: (023) 522-150 ili (023) 522-450.

SAVET MAJSKIH SUSRETA

OPŠTINSKA KONFERENCIJA SSO I
UDRUŽENJE KNJIŽEVNIH I LIKOVNIH
STVARALACA — ODŽACI

RASPISUJE KONKURS

za najbolji haiku

Uslovi: na konkurs slati do 10. neobjavljenih pesama u tri primerka potpisanih šifrom na adresu: Opštinska konferencija SSO Odžaci 25250 Odžaci

U posebnoj kovrti poslati rešenje šifre sa imenom, prezimenom i adresom autora.

Rok za slanje radova je 30. 04. 1989. g.

Nagrade: 1. nagrada — štampanje knjige haiku pesama u ediciji jugoslovenski haiku

2. nagrada: 300.000 dinara

3. nagrada: 200.000 dinara

Nagrađeni autori biće pozvani na završno veče u povodu dodeljivanja nagrada i obeležavanja dana mladosti. Od prispelih radova biće štampan bilten konkursa.

Dom omladine »25. Maj« i
»Književna omladina Pančeva«

POZIVAJU

sve zainteresovane mlade stvaraocce sa teritorije SFRJ da slanjem priloga uzmu učešće u izdavanju almanaha »RUKOPISI 14«.

Pravo učešća imaju svi pesnici i prozaisti do 30 godina starosti.

Pod prilozima se podrazumeva 3 do 10 neobjavljenih pesama odnosno 1 do 3 priče na 3 do 7 stranica kucanog teksta (novinski prored, 26 do 30 redova po stranici).

Ukoliko je prilog pisan na jednom od jezika naroda i narodnosti, potrebno je prevesti ga na srpsko-hrvatski ili hrvatsko-srpski jezik.

Prilozi se šalju do 25-og aprila/travnja tekuće godine.

Prilozi se ne honoriraju.

Priloge dostaviti lično ili poslati poštom na adresu: Dom omladine »25. Maj«, ulica Đure Đakovića br. 10, 26000 Pančevo. Sve priloge slati u tri primerka.

Uređivački odbor

bez prešutkivanja

Bogdan Arnatović: I PREŠUČUJEM DRHTANJE,
Ratkovićeve večeri poezije Bijelo polje 1988. godina

saša radonjić

Pripremajući ovaj kratki kritičko-hermeneutički upliv u kostur nove pjesničke knjige Bogdana Arnatovića (1961.), pokušao sam proširiti lepezu najdominantnijih motivsko-tematskih opredeljenja koja su imanentna savremenom pjesništvu mladih generacija na SH jezičkom području. Dakako, promišljanje ove provenijencije izravno vodi kao vrlo globalnim premisama; na primjer, može su reći da svoje tematsko ishodište, nove pjesničke knjige gotovo bez izuzetka iznalaze u sferama takozvanog urbanog miljea. Rekao sam gotovo bez izuzetka jer je upravo Bogdan Arnatović jedan od rijetkih, ako ne i jedini relevantan autor mlade generacije koji prostora za realizaciju svojih pjesničkih poriva otkriva u okvirima pastoralnog odnosno ruralnog.

Nova Arnatovićeveva knjiga (četvrta) naslovljena sintagmama »I prešućujem drhtanje«, bar onim svojim boljim dijelom, potvrdila da ovakvo opredeljenje samo po sebi nije ništa manje inspirativno ili produktivno o od onih sveprisutnih, neraskidivo skopčanih sa frustracijama grada — njegove »empirijske i utopijske«.

Prvi obimniji dio knjige sa podnaslovom »Ženske kosti« oslikava kroz prizmu melanholije poetskog subjekta prirodu jedne »obične ljubavne priče«. Melanholija kao osnovni ton koji se na trenutke spušta do frekvencije flegme, te nihilizma daje nizu pjesničkih slika poseban dah mirnoće. Tek po koji nagovještaj erotskog, čini se ne željenog već naviknutog, prekine inače besprekoran ritam ovih, rekao bih, ponajviše meditativnih zapisa. I uopšte, Arnatović je majstor atmosfere, oplemenjivanja prostora u kome poetski subjekt djeluje. Jezičko izražajnim sredstvima se koristi racionalno ali ne i škrtu. Otuda njegovi izrazito lirski pasazi ne »vuku« za sobom balast patetičnog ili banalnog. U smislu realizacije teksta,

valja spomenuti da Arnatović gotovo redovito koristi specifičan oblik obraćanja poetskom objektu (u ovom slučaju ženi). No odsustvo tog drugog glasa, odnosno odgovora a time i dijaloga daje osoben prilog gore apostrofiranog atmosferi pjesama. Katkad se autor vrlo vješto posluži i arhetipsko-mitološkim komponentama koje zajedno sa ezoterijskim daju još jednu značenjsku dimenziju inače nejednosmejernim tekstovima iz prvog dijela ove knjige.

Na moju osobnu žalost, zbirka ne baš sjajno odabranog naslova — I PREŠUČUJEM DRHTANJE — ima i svoj drugi dio, dio koji bih sa najvećim zadovoljstvom prešutio. No profesionalna etika nalaže i profesionalan odnos te moram reći da ciklus »Muške kosti« pokazuje Bogdana Arnatovića u svom do sada najboljem izdanju. Valjda u najmeri da strukturu svojih novih pjesama razbremeni od, do sada uvijek prisutnog jezičko-stilskog (ali produktivnog) puritanizma, Arnatović je ispisao pet tekstova (na sreću nema ih više) u nonšalantnom maniru koji je u potpunosti disharmoniji sa njegovim prepoznatljivim i potvrđenim pjesničkim senzibilitetom. Nije potrebno napominjati da ovaj ciklus, izuzev preko naslovnih sintagmi, ni na jedan drugi način ne korespondira sa prethodnim ciklusom — »Ženske kosti«. Dakle, pet pjesama blijede fizionomije, nerazpoznatljivih krajnjih idejnih ishodišta, sa labavim uporištima u verbalnim dosjetkama ili pak slabom motivisanom socijalnom angažmanu, valja i čitaocima i autoru što prije zaboraviti. Sam Arnatović, vjerujem, u svojim narednim pjesničkim projektima slične kikseve sebi neće dozvoliti.

Knjigu I PREŠUČUJEM DRHTANJE pamtićemo pak, po konzistentnom ciklusu »Ženske kosti« i odličnim pjesmama kao što su: »Naš red«, »Samodržac bašte«, »Košulja« i »Kičmene kretnje«.